

De Tijd – 10 februari 2005

Franstaligen geen minderheid in correcte betekenis

Het is een verkeerde en gevaarlijke strategie om het dossier van de splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde vooruit te willen helpen met de ratificatie van het minderhedenverdrag. De Franstaligen in de faciliteitengemeenten en in de andere gemeenten rond Brussel zijn geen minderheid, in de enige correcte betekenis van het woord: een van oudsher gevestigde anderstalige bevolkingsgroep. Bovendien mag men niet vergeten dat de Franstalige tegenpartij meerdere malen bewezen heeft onbetrouwbaar te zijn in het nakomen van de aangegane verbintenissen, stelt WILLY DE WAELE.

Redacteur Rolf Falter stelt dat Elio Di Rupo en Didier Reynders geen eenstemmige gesprekspartners vinden om over de splitsing van de kieskring en van het gerechtelijk arrondissement te onderhandelen ('Franstaligen in faciliteitengemeenten als volwaardige minderheid erkennen', De Tijd, 7 februari).

Ik wil er de aandacht op vestigen dat over dit dossier niet onderhandeld hoeft te worden. Alleen moet de wetgeving in overeenstemming gebracht worden met de grondwettelijke indeling van de federale staat in gewesten, gemeenschappen en taalgebieden die territoriaal afgebakend zijn. Dat is een noodzakelijke voorwaarde om een loyaal federaal bestuur mogelijk te maken.

Deze splitsing is niet alleen een logisch gevolg van de federale opbouw van het land, ze is eveneens noodzakelijk voor een goed bestuur van onze regio en provincie, zonder inmenging vanuit Brussel en Wallonië. Indien de Franstaligen weigeren hierop in te gaan dan moeten zij beseffen dat zij de fundamenten van het Belgische federaal model onderuit halen.

De federale wetgevende en uitvoerende macht hebben de opdracht en de plicht de Kamer en de Senaat uit te nodigen de kieswetgeving en de grenzen van het gerechtelijke arrondissement Brussel met deze grondwettelijke beginselen te conformeren en erop toe te zien dat deze wetten gepubliceerd en uitgevoerd worden. Ik vestig er ook de aandacht op dat de Vlaamse regeringsverklaring, ondertekend door alle regeringspartijen, ondubbelzinnig de overeenkomst overgenomen heeft die de burgemeesters van Halle-Vilvoorde, de toenmalige Vlaamse regering en de partijvoorzitters op 13 mei 2004 afgesloten hebben.

Ik citeer: 'De Vlaamse regering en de regeringspartijen nemen het engagement, zoals verwoord in de verklaring van 13 mei 2004 ten overstaan van de burgemeesters van het arrondissement Halle-Vilvoorde, over. Hiertoe vragen zij aan hun fractie in Kamer en Senaat los van het door de federale regering aangekondigde Forum, uiterlijk bij de start van het parlementaire jaar, wetsvoorstellen tot splitsing van het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde voor de verkiezingen van de Kamer, de Senaat en het Europees Parlement en wetsvoorstellen tot splitsing van het gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde in te dienen en onverwijld goed te keuren. De Vlaamse regering zal parallel en tegelijk de institutionele middelen aanwenden waarover ze in het kader van het coöperatieve federalisme beschikt om deze doelstelling effectief te realiseren'.

De Vlaamse regering en de burgemeesters van Halle-Vilvoorde hebben eenduidig een duidelijk en niet mis te verstaan standpunt betreffende dat dossier ingenomen. Mede onder impuls van de Conferentie van de Burgemeesters van Halle-Vilvoorde werd in de Kamer een wetsvoorstel ingediend dat, na enkele technische aanpassingen, de toets van de Raad van State doorstaan heeft.

Bij het vastleggen van de taalgrens werd aan de Franstaligen in zes gemeenten rond Brussel beperkte administratieve en individuele faciliteiten toegestaan die per definitie uitdovend zijn. Het is niet te verantwoorden dat voor alle nadien bijkomenden dezelfde voorkeurregeling gehandhaafd blijft.

Deze Franstaligen in de faciliteitengemeenten en in de andere gemeenten rond Brussel kunnen dan ook niet als een **minderheid** worden beschouwd omdat zij uit vrije wil hun woonplaats gekozen hebben en er duidelijk van op de hoogte waren, of hoorden te zijn, dat het Nederlands er de enige bestuurstaal is. Vlaanderen heeft dan ook geen nood, laat staan enige plicht, om het minderhedenverdrag goed te keuren omdat in Vlaanderen geen minderheden (in de correcte zin van het woord: van oudsher gevestigde anderstalige bevolkingsgroepen) zijn.

Dergelijk politiek systeem bestaat erin de conflicten te beheersen ten koste en ten laste van de meerderheid van dat land. Het wordt echter steeds duidelijker dat de consensuspolitiek, waar de toegeving van vandaag de kiem legt voor het volgende conflict, niet meer bij machte is crisissen te beheersen en er uiteindelijk onder zal bezwijken.

Onbetrouwbaar

Bovendien mag niet uit het oog worden verloren dat de Franstalige tegenpartij onbetrouwbaar is in het nakomen van de aangegane verbintenissen. Zie wat dat betreft het totaal negeren van de taalwetgeving door de Brusselse gemeentebesturen en ziekenhuizen en het niet naleven door de Franse Gemeenschap van de wettelijke verplichting tot betoelaging van een Vlaamse school in Komen. Dat is een zeer limitatieve opsomming; een volledige lijst van de Franstalige wetsovertredingen, die vaak ook te kwader trouw worden genomen, zou mij te ver leiden.

Het consensusmodel heeft Vlaanderen reeds zijn numerieke politieke meerderheid gekost en het federaal staatbestel opgezaagd met een gigantische staatsschuld.

Op het altaar van de federale eenheid worden de Vlamingen steeds verder in de verdrukking gedreven. Hun eisen op minstens een rechtvaardige en gelijke behandeling door de federale beleidsmakers, ook de Vlaamse, worden met tegenzin aanhoord.

De auteur is burgemeester van Lennik

01:00 - 10/02/2005

Copyright © De TIJD